

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

BEDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

CARACTERUL POPRIREI, de d-l N. M. Pirvulescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Înalta Curte de casație și justiție, secția I: *Estera Spothheim cu Zenaïda Calimach.*

Tribunalul județului Iași, secția II: *Cleopatra Simonis cu Nahman Bercu.*

Tribunalul județului Argeș: *Grigore Meculescu cu P. Danco-vici și Estimie Ionescu*, cu o Adnotație de d-l C. N. Toneanu.

Tribunalul jud. Covurlui, s. I: *Ion Crăciun cu Ministerul de finanțe:*

Judecătoria Ocolului IV București: *Maria Constantinescu cu Valeria Caluda.*

Caracterul Poprirei

Se știe, că poprirea nu este alt-ce-va de cât măsura de siguranță, pe care o ia un creditor în scopul ca sumele, sau bunurile mobile, datorite de cei d'al treilea debitorului principal, să nu mai fie date acestuia ci creditorului popritor. Dacă acest lucru este generalmente admis, apoi nu tot ast-fel este și cu chestiunea de a se ști: care este caracterul unei asemenea popriri, dacă el este civil sau comercial?

Chestiunea aceasta, presintă o deosebită importanță nu din punctul de vedere al persoanelor cari figurează în poprire, sau din punctul de vedere al termenului de apel contra sentințelor de validare pronunțate în primă instanță, ci din punctul de vedere al dispozițiilor art. 257 din Procedura civilă și 903 din Codul comercial, relative la materia perimării.

Și în adevăr, este știut, că după dispozițiunile articolului 257 din Procedura civilă, termenul prescris de legiuitor pentru a se putea pronunța perimarea unei cereri oare-care, este de doi ani socotit de la ultimul act de procedură, termen care însă, în materie comercială, se va reduce tot d'auna la jumătate cum glăsuiește articolul 903 din Codul comercial.

Așa fiind, incontestabil că atunci când se va cere perimarea unei popriri, trebuie să se caute a se determina, care este caracterul originar al

acestei cereri de poprire, dacă el este civil sau comercial, pentru a se putea ști care din cele două dispozițiuni legislative arătate mai sus, vor putea să fie aplicabile și aplicate în cazul dat.

Se știe, și lucrul este pretutindenii încuviințat, că sub noul Cod de procedură civilă, poprirea poate să aibă când caracterul unui pur act de conservare, când pe acela al unui act de executare. Caracterul acesta însă nici odată, și în nici un cas, nu ar putea să aibă o influență desăvârșită asupra celui-l'alt caracter al poprirei, civil sau comercial. Amândouă aceste categorii, sau clase de caractere, sunt cu totul independente una de alta, fără vre-o influență din partea uneia sau alteia asupra naturii lor.

Așa fiind, de sigur, că spre a se putea determina în mod cert caracterul poprirei, relativ la clasa cea din urmă, nu ne putem conduce în mod absolut de prima clasă, căci nu vom putea ajunge la nici un rezultat.

Pentru a putea deci face o asemenea deosebire, cred că singurul metod eficace nu poate fi altul, de cât acela de a privi poprirea ca civilă, sau comercială după cum ar fi putut să fie acțiunea, pe care debitorul popritorului ar fi intentat-o debitorului său. Dacă această acțiune, dintr'un motiv sau altul, ar fi fost comercială sau civilă, tot asemenea și poprirea făcută în mâinile acestui debitor al debitorului popritorului va fi comercială sau civilă.

Și, în adevăr, prin mijlocul său ajutorul poprirei, creditorul popritor nu face alt ce-va, de cât se pune în locul debitorului său spre a exercita în mod închipuit, și chiar de fapt acțiunea pe care acesta din urmă ar fi avut-o contra unui debitor al său, în scopul ca popritorul să-și acopere creanța ce posedă contra debitorului său, creditor al unei a treia persoană.

Este, dacă voim, un fel de acțiune oblică asemănătoare prin rezultatele ei cu aceia prevăzută de articolul 905 din Codul civil. Precum prin acțiunea oblică să permite unui creditor de a

lucra în numele debitorului său, atunci când acesta nu voește să lucreze, căci știe că prin acțiunea lui nu va profita el personal nimic, tot asemenea prin ajutorul unei popriri creditorul, care vede că nu are cu ce să-și acopere creanța ce posedă contra debitorului său, intervine și exercitând dreptul ce acesta avea contra unui debitor al lui, caută prin ajutorul cererii de poprire să-și acopere creanța ce are contra acestui debitor.

În asemenea împrejurare deci, cred că singurul criteriu după care ne putem conduce pentru stabilirea caracterului civil sau comercial al poprirei, nu poate fi altul de cât acela arătat mai sus, adică acela de a ne transporta cu mintea, în mod imaginar în dreptul ce debitorul creditorului-popritor ar fi putut să aibă, prin deschiderea unei acțiuni contra unui al treilea, debitor al acestui debitor. Dacă o asemenea acțiune ar fi fost comercială, vom decide că și poprirea are un caracter comercial și vice-versa, dacă această acțiune ar fi fost civilă, vom decide că și poprirea nu poate avea de cât un caracter civil.

Curtea de apel din București, secț. III-a, având a se pronunța asupra unui asemenea cas a hotărât prin deciziunea ei din 7 Octombrie 1903 că: *«Sequestrul ca și poprirea făcute odată cu intențarea unei acțiuni comerciale conform articolului 907 Cod com., sunt de natură comercială, pentru-că sunt măsuri conservatorii accesorii acțiunii principale; poprirea însă făcută în executarea unei sentințe, chiar când ea este comercia'ă, nu este de natură comercială, pentru-că în asemenea caz, poprirea nu este de cât o acțiune subrogatorie pe care creditorul, care se investesce cu drepturile debitorului său, o intență debitorului debitorului său, și pe care nu o poate exercita de cât tot cum ar fi exercitat'ă de debitorul»* (1).

Ploești, 15 Noembrie 1904

N. M. Pârvolescu
Magistrat

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 9 Septembrie 1903

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Estera Spothheim cu Zenaida Calimach

Acțiune în repetițiune. — Principiul pe care se rezimă această acțiune. — Plată silită făcută de un terțiu, din cauza sechestrării averei sale, pentru adevăratul debitor. — Dreptul terțiului plătitor de a chema în judecată pe adevăratul debitor pentru a-i restitui suma plătită pentru dînsul. — (Art. 986, 987, 992 și 993 din Codul civil).

Acțiunea în repetițiune prevăzută de art. 993 din

(1) A se vedea publicată în *Dreptul*, No. 68, din 1903.

Codul civil, repausînd pe principiul că nimeni nu se poate îmbogăți în paguba averii altuia, urmează de aci că plata silită făcută de o a treia persoană, din cauza sechestrării averei sale, pentru adevăratul debitor, știind bine că nu plătește o datorie a sa ci a adevăratului debitor, dă drept celui ce a plătit să cheme în judecată pe adevăratul debitor pentru care a plătit și căruia această plată i-a profitat, spre a fi obligat a-i restitui suma plătită pentru dînsul.

Deciziunea 351/903. — Casată sentința trib. Botoșani cu No. 478/902 în urma recursului făcut de Estera Spothheim, în proces cu Zenaida Calimach.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ciru Oeconomu;

Pe d-l avocat Petru Borș, din partea recurentei în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat N. Lepădătescu din partea intimatelor în combateri;

Deliberînd,

Asupra motivelor invocate:

I. «Violarea art. 986 și 987 din Codul civil.

În adevăr, se constată în fapt că Estera Spothheim în urma sequestrului ce i s'a aplicat de agentul fiscal pentru neplata fonciarului pădurei moșiei Hălăcenii proprietatea D-nei Zenaida Calimachi, a plătit fonciarul în sumă de 756 lei și a primit de la agent chitanța No. 1146/903, pe baza acestei chitanțe a reclamat de la D-na Calimachi suma ce a plătit pentru D-sa. Tribunalul de Botoșani, respinge reclamația pentru că plata a făcut-o reclamanta fiind sequestrată, deci fără voință, fiind silită, și ca atare ea nu se putea adresa D-nei Zenaida Calimachi, în baza acțiunii negotiorum gestorum contraria, ci este numai în drept a cere restituirea sumei de la Stat, căruia i-a făcut o plată fără să fie datoare.

«Credem că interpretînd ast-fel cuvintele «voluntar și cu voință» din art. 986 și 987 Cod civ. s'a violat legea, căci în drept, legiuitorul dispune ca o persoană care a lucrat în interesul alteia și aceasta a tras folos, este îndatorită a o despăgubi pe temei de interes general, în care este cuprins și cel particular pe temei de echitate.

II. «Violarea art. 992 și 993 din Cod. civ.

În adevăr, se constată în fapt că Estera Spothheim a plătit fonciarul pădurei Hălăcenii ce se datora de D-na Calimachi. În drept, ori făcea plata acestei sume proprietara debitoare, ori o altă persoană, plata fiind făcută pentru o datorie ce avea fiindă, nu poate fi vorba de repetițiunea sumei plătite, de oare ce acțiunea în repetițiune, legea o incuviințează numai cînd plata s'a făcut din eroare asupra persoanei creditorului său a debitorului, ori asupra existenței datoriei.

«În cazul concret însă, Estera Spothheim cînd a plătit fonciarul știa că datoria ce plătește este a D-nei proprietară, căci fonciarul este plătit de proprietar, și făcînd această plată nu poate zice că a fost în eroare, crezîndu-se ea debitoare.

«Așa fiind, tribunalul face o greșită aplicare a legii și violează articolele sus citate, cînd hotărâsce că D-na Spothheim n'are acțiune, negotiorum gestor, ci acțiunea în repetițiune».

Avînd în vedere sentința supusă recursului din care se constată că recurenta Estera Spothheim, chemînd în judecată pe Zenaida Calimach intimată în recurs, pentru a fi obligată a-i plăti suma de 756 lei ce dînsa a plătit la percepție pentru fonciera pădurei intimatelor, judecătorul Ocolului Botoșani a admis chemarea Zenaidelor Calimach la interogatoriū, însă aceasta neprezentîndu-se a fost condamnată, în lipsă, să plătească Esterei Spothheim suma de 756 lei;

Că Zenaida Calimach, făcînd opoziție, în ziua înfățișării, reclamanta Estera Spothheim a prezentat o chitanță doveditoare că a plătit la percepție suma ce reclamă, însă judecătorul de ocol negăsînd probă suficientă a deferit din oficiū Esterei Spothheim jurămint supletoriū, pe care dînsa l-a primit și prestat în sinagogă; și în urmă judecătorul a respins opoziția Zenaidelor Calimach;

Că Zenaïda Calimach, făcînd apel, tribunalul de Botoșani, prin sentința supusă recursului, a admis apelul, a reformat cartea de judecată și a respins acțiunea Esterei Spothheim pe motiv că acțiunea fiind a unui negotiorum gestor, dînsa trebuia să dovedească că a lucrat liber și spontan, cu scop de a îndatora pe acela pentru care a plătit și încă că acesta a tras profit din acea plată; or, în speță, zice tribunalul, Estera Spothheim n'a plătit liber și spontan, de oare ce era sequestrată de perceptor și nici n'a dovedit că plata ei profitase Zenaïdei Calimach, prin urmare conchide tribunalul, acțiunea ei trebuie să fie o acțiune în repetițiune, iar nu o acțiune de negotiorum gestor;

Avînd în vedere că este constant că Estera Spothheim fiind sequestrată de perceptor pentru fonciera pădurei Zenaïdei Calimach, dînsa a plătit și a chemat pur și simplu în judecată pe Zenaïda Calimach, spre a fi obligată să-i restituie suma ce plătiese pentru dînsa la percepție în comptul foncierii pădurei, fără să arate că a întentat această acțiune în calitate de negotiorum gestor cum califică tribunalul acțiunea Esterei Spothheim;

Considerînd că acțiunea în repetițiune prevăzută de art. 993 din Codul civil, repausînd pe principiul că nimeni nu se poate îmbogăți în paguba averii altuia, urmează de aci că plata silită de o a treia persoană, din cauza sequestrării averii sale, pentru adevăratul debitor, știînd bine că nu plătește o datorie a sa ci a adevăratului debitor, dă drept celui ce a plătit să cheme în judecată pe debitorul pentru care a plătit și căruia această plată i-a profitat, spre a fi obligat a-i restituie suma plătită pentru dînsul;

Că dar, tribunalul ocupîndu-se numai de a da acțiunii o definițiune juridică care n'avea nici o importanță în cauză, calificînd acțiunea întentată de Estera Spothheim de acțiune a unui negotiorum gestor, și respingîndu-i-o pe motiv că dînsa n'a dovedit că a lucrat liber și spontan cu scop de a îndatora pe Zenaïda Calimach pentru care a plătit, și fără a examina dacă Estera Spothheim n'ar avea dreptul să repete de la Zenaïda Calimach suma pe care a plătit pentru dînsa, a nesocotit dispozițiile articolelor menționate în motivele de casare;

Considerînd că trib. nu arată cum plata foncierii făcută de reclamantă n'a profitat proprietarei imobilului, și în această privință hotărîrea sa este nemotivată, și deci aceste motive sunt întemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, Secția II

Audiența de la 2 Noembrie 1904

Președenția D-lui N. C. SCHINA, Președinte

Sentința civilă No. 261

Autoritatea lucrului judecat. — Elementele lucrului judecat. — Lipsa unui din elemente. — (Art. 1201 Codul civil).

Poprire. — Contestație. — Instanța compelinte a judeca contestațiile. — (Art. 463 și 400 Pr. civilă).

Poprire. — Hotărîre. — Formulă executorie. — Necontrasemnarea ei de greșier. — Titlu executor nul. — Hotărîrea rămasă ca act autentic. — Dacă se poate cere o poprire în baza acestei hotărîri după care s'a anulat formula executorie. — (Art. 135 și 455 Pr. civ.; art. 46 din legea de organizare judecătorească).

Tutelă — Tutor ad-hoc. — Numirea sa. — Tutore ad-hoc numit numai de consiliul de familie. — Presentarea sa în instanță pentru minori. — Re prezentarea minorilor nelegală. — Nulitatea hotărîrii dată contra minorilor. — Dacă această nulitate se poate pronunța, pe cale incidentală, cu ocazia contestației la poprirea făcută în baza acestei hotărîri. — (Art. 693 Pr. civ.).

1. Pentru ca excepția lucrului judecat să se poată opune cu succes, trebuie ca să fie identitate de obiect, de cauză și de persoane, lucrînd în această calitate

în ambele acțiuni, așa că una singură din aceste condițiuni dacă ar lipsi, excepția lucrului judecat nu se mai poate opune.

Ast-fel, cînd în primul proces, obiectul este revendicarea unui imobil, iar în al doilea proces este vorba de o contestație la poprire, în asemenea cas nu poate fi vorba de lucru judecat, nefiind identitate de obiect.

2. Toate contestațiile, de ori-ce natură, ce se fac în contra unei popriri, se judecă de instanța investită cu cererea de poprire.

3. De și titlul executoriu după o hotărîre este nul cînd nu este contrasemnat de greșier, însă cum o hotărîre, chiar neinvestită cu formula executorie, rămîne totuși un act autentic, partea poate cere, pe baza unei asemenea hotărîri, și judecătorul poate ordona o poprire, cu sau fără cauțiune, după apreciere.

4. Un tutore ad-hoc nu poate fi numit de cît de tribunal după avisul consiliului de familie.

Ast-fel cînd un tutore ad-hoc, ales numai de consiliul de familie fără ca avisul consiliului de familie să fi fost omologat de tribunal, s'a prezentat în instanță în numele minorilor, aceștia, minorii, nu au fost bine reprezentați în instanță, și această este de ajuns pentru a atrage nulitatea hotărîrii dată contra minorului și constatatarea acestei nulități se poate face în mod incidental, cu ocazia judecării contestațiunii făcute la poprirea efectuată în baza acelei hotărîri, chiar dacă hotărîrea este dată de o instanță superioară, iar contestația la poprire este introdusă înaintea unei instanțe inferioare.

S'au ascultat d-nii avocați X. Eraclide și Mărzescu, din partea apelantei Cleopatra Simonis, și d-l avocat L. Antoniu, din partea apelantului Nachman Bercu;

Tribunalul deliberînd, și

Asupra apelurilor juncționate a Cleopatrei Simonis și Nachman Bercu în contra cărței de judecată No. 1042/904 a judelei de pace ocolului III Iași;

Avînd în vedere că în fapt se constată următoarele:

Elena Costinescu muma apelantei Cl. Simonis, la moartea soțului său exercită acțiune în restituirea dotei sale contra copiilor săi minori cari sunt reprezentați în proces de tutorul lor ad-hoc Mihai Mavrodi, copii săi sunt condamnați la plata sumei de 1200 galbeni, dota mamei lor prin sentința tribunalului No. 187/74. Această hotărîre dînsa o cedează Mariei Grigorescu, care scoate în vânzare o vie a minorilor Costinescu și se adjudecă asupra-și cu suma de 4850 lei, rămînînd creanța sa valabilă pentru rest.

În urmă Maria Grigorescu vinde via lui Saia Hascal iar restul creanței neachitate (sentința No. 187/74) o cesionează lui Nachman Bercu, intimatul de azi în apel. Cleopatra Costinescu căsătorită Simonis la majoritate intentează acțiune în revendicarea viei de la Saia Hascal și prin deciziunea No. 30/904 a Curței de apel s. II din Iași capătă câștig de cauză, obținînd și una mie lei care reprezenta venitul viei din ziua reclamațiunii.

Asupra acestei o mie de lei ce se cuvin Cleopatrei Simonis vine astăzi Nachman Bercu și face poprire, în baza sentinței din 1874 care a fost cesionată lui și care nu fusese integral achitată. În contra acestei popriri Cleopatra Simonis în baza art. 463 Pr. civ. face contestație sub cuvînt că titlul în virtutea căreia Nachman Bercu urmărește nu-i opozabil de oare-ce dînsa n'a fost reprezentată în procesul în care s'a obținut acest titlu.

Judecătorul ocolului III Iași, judecînd această contestație, o admite prin cartea de judecată No. 1042/904,

însă pe motivul nu că actul ar fi nul dar că titlul executoriū în baza căruia s'a efectuat poprirea e nul căci nu-î contrasemnat și de grefier și în consecință invalidează poprirea.

În contra acestei cărți de judecată atât Cleopatra Simonis contestatoarea cât și Nachman Bercu au făcut apel, care urmează a se judeca.

I. Asupra apelului Cleopatrei Simonis :

Având în vedere faptele expuse mai sus și actele prezentate de părți ;

Având în vedere că de către d-nii avocați al Cleopatrei Simonis se susține acest apel pe următoarele considerațiuni :

- a) Există în cauză autoritatea lucrului judecat ;
- b) Titlul executoriū în baza căruia s'a efectuat poprirea, e nul nefiind contra semnat de grefier ;
- c) Că în tot cazul titlul însuși care stabilește calitatea de creditor a lui Nachman Bercu e nul fiind obținut contra unor minori nereprezențați în justiție ;

A. În ce privește excepțiunea lucrului judecat :

Având în vedere că se susține de parte că Curtea de apel prin deciziunea sa No. 30/904 a judecat procesul în revendicarea viei intentat de Cleopatra Simonis lui Saia Hascal pe motiv că minorii nu au fost reprezentați legal la operațiunile vânzării viei, căci tutorul lor ad-hoc, nu fusese numit de tribunal cum de alt-fel nu fuseseră reprezentați nici la obținerea titlului însuși în baza căruia se scosese via în vânzare. Iar că în procesul de contestație la poprire, intentat de Cleopatra Simonis lui Nachman Bercu se opun astă-zî aceleași motive : nulitatea titlului deja pronunțată de Curte și că Nachman Bercu pe de altă parte și Saia Hascal sunt aceleași persoane, într-o ambii își țin drepturile lor de la Maria Grigorescu ;

Având în vedere că excepția lucrului judecat pentru ca să se poată opune cu succes trebuie conf. art. 1201 C. civ. ca să fie identitate de obiect, de cauză și de persoane, lucrând în aceiași calitate în ambele acțiuni, așa că una singură din aceste condițiuni, dacă ar lipsi, excepția lucrului judecat nu se mai poate opune. Orî în specie nu există nici una din aceste condițiuni, mai întâi nu este același obiect, în primul proces judecat era vorba de o arendare a unei vie, aci e vorba de o contestație la poprire. Nu există nici aceleași persoane, căci în primul proces figura Cleopatra Simonis și Saia Hascal ca detentor al viei și aci procesul e între Cleopatra Simonis și Nachman Bercu, că dacă în adevăr drepturile atât a lui Saia Hascal cât și a lui Nachman Bercu provin de la un izvor comun, Maria Grigorescu, însă calitățile ce le-au avut autoarea comună nu se pot profundează asupra viei, iar lui Nachman Bercu îi cedează restul din creanța ce o depusesse la cumpărarea zisei vie, —și care nu fusese integral acoperită, în primul cas dar Maria Grigorescu lucrează ca proprietară, iar în cel de al doilea cas, ca creditoare, două calități deci deosebite ce le trece la două persoane diferite.

În fine nu există nici aceiași cauză căci în revendicarea viei cauza procesului era că minorii Costinescu nu fuseseră reprezentați la vânzarea prin licitațiune a viei și cauza contestațiunii de astă-zî că titlul însuși original obținut de Maria Costinescu și ajuns apoi prin diferite cesiuni lui Nachman Bercu este izbit de nulitate ;

Că așa fiind excepția lucrului judecat nu se poate opune în cauză ;

B. În ce privește acel de al doilea motiv de contestare și anume că titlul executoriū e nul fiind că nu-î contra semnat de grefier :

Având în vedere că în primul loc, o asemenea contestațiune la poprire, întemeiată pe un asemenea motiv, bine a fost intentată înaintea judecătoriei unde fusese introdusă și cererea de poprire căci conf. art. 463 Pr. civ., toate contestațiile de orî ce natură se vor judeca

de instanța investită cu cererea de poprire și apoi în specie nici nu-î vorba de înțelesul, aplicarea sau întinderea dispozitivului hotărârei ce se execută, ca să se îndrepteze la instanța care a încuviințat titlul executoriū ; nulitatea titlului executoriū însuși, e un incident care se ridică asupra poprirei însuși și care prin urmare urmează a fi judecat de instanța care se va pronunța asupra cererei de poprire (art. 400 Pr. civ.) ;

Având în vedere că în adevăr în specie se constată că formula executorie de pe titlul în baza căruia se cere poprirea nu-î contrasemnată și de grefier, că numai eliberarea expedițiunii e semnată de grefier. Că această constatare a eliberării nu face un tot comun cu formula executorie și de alt-fel e chiar dată cu o altă zi de cit formula executorie ;

Având în vedere că potrivit art. 135 Pr. civ. orî-ce expedițiune de hotărîre cu formula executorie urmează a fi iscălită de judecător și grefier, și pe de altă parte orî-ce act eșit de la o instanță judecătorească necontrasemnat de grefier este nul (art. 46 leg. org. jud.) urmează deci că o asemenea investire e nulă ;

Având în vedere însă că nu-î mai puțin adevărat că hotărârea neinvestită chiar cu formula executorie rămâne totuși un act autentic pe baza căruia partea e îndreptățită a cere, și judecătorul poate ordona o poprire cu sau fără cauțiune după apreciere (art. 455 Pr. civilă) ;

Că prin urmare și acest motiv în sprijinirea contestației este neîntemeiat.

C. Asupra motivului că titlul însuși, sentința tribunalului No. 187/74 este neoposabilă părții de oare-ce n'a fost apărută în proces :

Având în vedere că din sentința No. 187/74 cesionată astăzi lui Nachman Bercu se constată că : Elena Costinescu a obținut această sentință condamnătoare în contra minorilor săi copii cari în acest proces fuseseră reprezentați prin un tutor adhoc M. Mavrodi ;

Că pe de altă parte din dosarul tutelei minorilor Costinescu de la secția III, prezentat tribunalului s'a constată că acest tutore adhoc a fost numit de către consiliul de familie prin procesul-verbal din 23 Martie 1874 fără de vre-o altă confirmare a tribunalului ;

Având în vedere că în regulă generală orî-ce tutelă emană de la lege căci legea o deferă mamei sau tatălui supraviețuitor și tot legea dă mamei sau tatălui supraviețuitor dreptul de a numi un tutor prin testament și tot legea în cas cînd părintele supraviețuitor nu a uzat de acest drept deferă această tutelă ascendenților ;

Având în vedere că tutela este o instituțiune de ordine publică și prin urmare nu se poate deroga de la dispozițiile legii care institue pe tutor ;

Având în vedere că legea prevede casurile în cari interesele minorilor pot fi în conflict cu acelea ale tutorelui și atunci pentru ca minorul să nu rămână neapărat legea a admis a i se numi în asemenea casuri, un tutore special (ad hoc) ca să-î apere interesele ;

Având în vedere că legea nu prevede modul în care ar fi numiți acești tutori speciali, afară numai cînd e vorba de împărțiri și licitațiuni în care cas legea spune că acești tutori se vor numi de către tribunal după avizul consiliului de familie (art. 693 Pr. civ.) ;

Având în vedere, că de aci nu rezultă că tutorii adhoc în toate cele-alle casuri pot fi numiți numai de consiliul de familie căci mai întâi consiliul de familie nu poate avea alte atribuțiuni de cit acele cari i le dă textele precise de lege și nici un text nu-î dă facultatea de a numi pe tutore adhoc, și apoi este cunoscut principiul că competența tribunalului este generală, deci va numi pe tutor adhoc, în toate casurile neprevăzute, într-o cât nici un text special nu vine să-î ridice acest drept ;

Având în vedere că în specia de față, se constată că tutorul adhoc Mavrodi a fost numit de consiliul de familie a casei def. Costinescu pentru a reprezenta pe mino-

rii săi copii în procesul ce tutricea lor legală Elena Costinescu le intenta pentru recunoaşterea creanţei sale dotale, că această numire n'a fost nici-o dată făcută de tribunal ci se constată numai că a luat în mai multe rânduri socoteli acestui tutore adhoc;

Având în vedere că numirea tutorului adhoc, fiind făcută numai de consiliul de familie o confirmare tacită din partea tribunalului nu se încapă;

Având în vedere că singură această constatare că minorul nu a fost reprezentat de tutorul său legal ajunge pentru a atrage nulitatea actului şi această constatare se poate face în mod incidental odată cu judecarea contestaţiunii la poprire, de oare-ce contestaţia e basată tocmai pe acest motiv; Că jurisprudenţa a stabilit în această ordine de idei pentru a înlesni judecata procesului înaintea instanţelor căror vor avea a judeca validitatea titlurilor sau hotărârilor emenate de la o instanţă superioară că au competenţa a cerceta dacă acele acte sunt făcute cu toate formele cerute de lege cu alte cuvinte a discuta validitatea lor;

Că motivul care a determinat jurisprudenţa a stabili un asemenea principiu este uşor de înţeles, de oare-ce acţiunile înaintea judecătoriilor de ocoale ar putea fi zădărnice ori de câte ori cu oare-care abilitate, se va pune în discuţiune un titlu pe care judecătorul de ocol nu ar avea competenţa a-l lua în cercetare;

Că având dreptul a constata o nulitate care face ca titlul pe baza căruia s'a făcut poprirea să fie de nul efect, formula ce urmează a fi întrebuinţată este aceea de a se pronunţa nulitatea unui asemenea titlu; Că în lipsa unui termen care să precizeze mai bine înţelesul ce urmează a se da dispoziţiunii acestei sentinţe, considerentele sentinţei care explică dispoziţiunea lămuresc înţelesul în sensul că ceea ce tribunalul face este o constatare de fapt, titlul fiind radical nul de cât o anulăţiune care s'ar putea discuta, că nu poate fi pronunţată de cât de instanţa de la care emană titlul a căruia nulitate s'a pus în discuţiune. Lămurind în acest mod înţelesul ce trebuie a se da formulei, anulează titlul pe baza căruia s'a făcut poprirea, urmează că poprirea ordonată de judecătorul de ocol este făcută în baza unui titlu ce nu poate produce vre-un efect legal;

Că prin această contestaţiune se rezolvă indirect şi poprirea, de oare-ce este ordonativ în baza unui titlu care în mod judecătoresc este stabilit că nu poate produce efect.

II. *In ceea-ce priveşte apelul lui Nachman Bercu în contra acestei cărţi de judecată:*

Având în vedere că judecătorul de ocol rău şi fără cale prin cartea sa de judecată, admitând contestaţia a invalidat poprirea, întru cât nu se făcuse o asemenea cerere, care nici nu se putea efectua, de oare-ce nu era vorba de cât de o contestaţie la poprire, şi nu de judecata validărei sau invalidărei însăşi a poprirei al căruia termen nu fusese sorocit;

Aşa că apelul lui Nachman Bercu din acest punct de vedere urmează a fi primit. Compensând cheltuelile de judecată cerute, întru cât ambele apeluri au fost admise în parte.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de şedinţă Al. Ganea, Tribunalul, admite în parte.

(ss) N. C. Schina, Al. N. Ganea, Alf. Juvara.

A apărut: Partea II, vol. VIII a Comentariilor de Drept civil Român (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREŢUL 8 LEI. Această parte cuprinde *Contractul de Vânzare* şi se va lega cu partea I care are «Contractul de căsătorie». Tabla de materii se află ataşată la finele broşurei acesteia. Titlul vol. care se află la începutul broşurei se va lua şi pune la începutul volumului VIII. *Preţul întregului vol. (p. I şi II)* este de 18 LEI. De vânzare la redacţia acestui ziar, Calea Rahovei No. 5.

TRIBUNALUL JUDEŢULUI ARGES

Audienţa de la 31 Octombrie 1903

Preşedenţia D-lui N. DUMITRESCU, Preşedinte
Grigore Meculescu cu P. Dancovici şi Eftimie Ionescu

Jurnalul No. 9700

Cambie.—Acţiune cambială.—Excepţiuni.—Portorul cambiei dat în judecată pentru excrocherie.—Suspendarea acţiunii în plată până la judecarea penalului.—(Art. 349 Cod. com.)

Deşi după art. 349 din Codul comercial, excepţiunile pe cari legea le permite a se opune cambiilor trebuie să fie sprijinite pe o probă scrisă, totuşi, ori de câte ori e vorba a se şti dacă obligaţiunea cambială este sau nu pătată de dol, sau dacă la emiterea cambiei s'au întrebuinţat mijloace doloase, în asemenea caz, acţiunea de înşelăciune intentată de debitor posesorului cambiei, suspendă acţiunea cambială, căci numai instanţa penală e în drept a constata şi stabili validitatea cambiilor din punctul de vedere al dolului şi al fraudei ce s'ar fi întrebuinţat la emiterea cambiilor.

S'au ascultat d-l avocat Socaciu, din partea părţilor P. Dancovici şi Eftimie Ionescu, în desvoltarea excepţiunii ridicată, d'a se suspenda acţiunea reclamantului până ce instanţele corecţionale se vor pronunţa în mod definitiv asupra delictului de excrocherie, pentru care reclamantul Meculescu este dat în judecată;

S'au ascultat şi d-l avocat Ernest Paximadi, din partea reclamantului, în combateri care, invocând art. 349 Cod comercial, a cerut respingerea excepţiunii şi darea cuvântului în fond.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de către defendorele P. Dancovici prin care tinde ca acţiunea cambială să fie suspendată până ce instanţele corecţionale se vor pronunţa în mod definitiv asupra delictului de excrocherie, pentru care reclamantul Grigore Meculescu este dat judecăţii;

Având în vedere susţinerile părţilor şi certificatul prezentat de defendor;

Având în vedere că din discuţiile urmate şi din actele aflate în dosarul acestui tribunal No. 3243/903, se constată în adevăr că prin ordonanţa definitivă a d-lui jude instructor local No. 79/903, contra reclamantului Grigore Meculescu, s'a găsit caz de urmărire pentru faptul pedepsit şi penat de art. 332, 334 Cod penal, consistând din faptul că numitul reclamant prin manopere frauduloase a reuşit să obţină de la defendor cambiile care azi formează obiectul acţiunii de faţă;

Având în vedere că la cererea de suspendare făcută de către partea defendoare, reclamantele se opune, bazându-se pe dispoziţiunile art. 349, care cere ca excepţiunile pe care legea le permite a se opune cambiilor să fie sprijinite pe o probă scrisă;

Considerând că dacă dispoziţiile art. 349 Cod comercial s'ar aplica în mod absolut după cum se susţine de partea reclamantă, s'ar ajunge la rezultatul acela că nu numai că s'ar nesocoti principii, că corecţionalul ţine în suspensiune civilul afară numai de cazurile pe care legiuitorul le-a desemnat ca excepţiuni de la această regulă, dar ceea-ce ar fi mai grav, la posibilitatea de a avea două hotărâri contrazicătoare asupra cauzelor care au dat naştere cambiilor în chestiune;

Considerând că obiecţiunea pe care o face partea reclamantă, cum că dacă s'ar admite în cazul de faţă cererea de suspendarea acţiunii, până la tranşarea penalului, s'ar lovi în facilitatea şi urgenţa pe care a avut-o în vedere legiuitorul pentru circulaţiunea cambiilor, or cât ar părea de serioasă, interesul însă general urmează să primeze interesul privat, şi pericolul ar fi mult mai mare a se obţine în aceiaşi cauză două ho-

tărări care să se contrazică între ele, când ar trebui să conțină veritatea față cu temporizarea ce se face particularului de a se încasa creanța sa și pentru care legiuitorul ia pus destule mijloace de a și-o asigura ;

Că nici dispozițiunile art. 349 Cod comerc., nu sunt contrarii acestei teorii, de vreme ce legiuitorul prin aceste dispozițiuni nu a făcut alt ceva de cât să înlăture contra cambiilor proba testimonială, admisă în materie comercială, ne permițând acestor dovada, de cât în cazul în care e admisă și de C. civil, conform art. 55 C. comercial ;

Că chiar în cazul când s'ar admite că dispozițiunile art. 349 Cod. com. ar fi imperativ în această privință, cerându-se în tot-d'a-una proba în scris, cu toate acestea a pretinde că în caz de dol sau violență, care fac excepțiune la regula generală, acela care ridică excepțiunea, să aducă o probă scrisă, e a'î cere imposibilul întru cât el nici odată nu va putea obține o asemenea dovadă de la autorul delictului, și aceasta ar echivala cu o adevărată negare de dreptate ;

Că prin urmare, întru cât tribunalul civil pentru a se pronunța asupra obligațiunei isvorită din aceste cambii, urmează de prealabil a stabili, dacă cauza lor e legală sau nu e pătată de dol penal, ast-fel cum pretinde defendorul, și întru cât asupra acestei chestiuni instanțele corecționale sunt deja sesizate, tribunalul nu se poate pronunța asupra acțiunei reclamanțului până nu se va vedea chestiunea de a se ști dacă în speță s'au întrebuițat mijloace doloase la emiterea cambiilor, și acest lucru nu se poate ști de cât numai când instanțele corecționale se vor pronunța definitiv în privința faptului de escrocherie imputat reclamanțului ;

Că ast-fel fiind, cererea de suspendare găsindu-se fondată, cată a se admite.

Pentru aceste motive, tribunalul, admite incidentul ridicat de pârâțul P. Dancovici, etc.

(ss) N. Dumitrescu, S. C. Axente.

p. Grefier (s) A. Gavrilesco

Adnotație.—Este incontestabil că în afară de excepțiunile prevăzute de art. 349 C. com., debitorul se poate opune la plata cambiei, fie că judecata se urmează între subscriitorul ei și primul primitor, fie între acela și posesorii ulteriori. — Cambia nu este un contract pur formal, cum s'a crezut de mulți, care ar avea în sine toate elementele perfecțiunei și existenței sale, și că cauza cambiei ar fi însăși forma ei ; nu, ea trebuie considerată ca un alt-fel de contract juridic. Ast-fel cea mai principală cerință a orî-cărui contract, *capacitatea părților*, nu se găsește în cambie, ci afară din ea, în contractul original, al cărui pact adjectiviu este cambia, de exemplu, când e vorba de *minorî*, sau chiar de *majorî incapabili* capabili însă de a emite cambii pentru afaceri și contracte de administrație ordinară, incapabili însă când afacerea sau contractul original escedeau oare-cari limite.

Tot ast-fel când e vorba de *femeia maritală* care ar face un act fără autorisațiunea maritală și care ar face ineficare orî-ce semnătură cambială sau extracambială.

Asemenea când e vorba de *falsitatea semnăturii* cambiare sau a conținutului cambiei.

Tot ast-fel când e vorba de girurile în alb sau de seria girurilor intrerupte.

În toate cașurile de mai sus și altele, alte cestiuni de cât acelea din art. 349 C. com. se impun în judecățile cambiare. Iată dar un element strein care se impune și care a forțat pe interpret și judecător să rupă legăturile pe cari art. 349 le impune în exercițiul acțiunei cambiare, obligându-l să admită excepțiuni necoperite în lege.—Ast-fel vedem că *recunoașterea semnăturii și excepțiunea de incapacitate*, deși nu sunt excepțiuni relative la forma titlului sau la condițiunile necesarii exercițiului acțiunei cambiare și nici excepțiuni personale ale aceluia care o exercită, au fost permise de doctrină și jurisprudență ca excepțiuni capabile de a paraliza acțiunea cambiară, de și cambia este titlu de plată promptă.

Când este vorba însă de *dol*, care este foarte adevărat că corupă totul, este o excepțiune personală posesorului cambiei și conform art. 349 C. com. ea 'i poate fi opusă numai atunci când este de o promptă soluție și în tot cazul basată pe un act scris ; alt-fel ar fi a se zădărnici eficacitatea cambiei, când ar fi permis unui debitor căruia i se cere plata obligațiunei sale cambiare, să invoce o acțiune de dol ce ar fi pendinte înaintea instanțelor penale, precum e în speță judecătorul de instrucție sau tribunalul corecțional, care poate fi sesizat direct de către orî cine conform art. 187 Pr. p., și să ceară suspendarea plății până la resolvarea afacerii corecționale. Da, se poate opune *dolul*, ca excepțiune personală posesorului cambiei, însă pentru ca să i se poată opune, se cere să se demonstreze în instanța cambiară printr'un act scris și să fie de promptă soluțiune.

Deci, soluțiunea dată de Tribunalul Argeș suspendând pentru un asemenea motiv, care e la îndemâna orî cărui debitor rău de plată și fără scrupul, acțiunea cambiară—este contrarie art. 349 C. com. și procedându-se ast-fel cum a procedat Trib. Argeș s'ar aduce grave consecințe pentru creditul nostru comercial.

Galați, 15 Noembrie 1904

C. N. Toneanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. I

Audiența de la 12 Noembrie 1904

Președenția D-lui D. G. M A X I M, Prim-Președinte

Ion Grăciun cu Ministerul de Finanțe

Sentiința civilă No. 331

Spor de pensiuene pentru infirmități contractate în serviciu după art. 11 a desființatelor statute din 1888 pentru pensiuenele funcționarilor C. F. R.—Casurile de acordare.—Cererî de spor de pensiuene pentru drepturi câștigate sub vechile statute, introduse în timpul legii generale de pensiuini din 1902.—Instanțele cărora pot fi adresate.—Incompetența tribunalelor ordinare.—Scutire

de taxa timbrului pentru ori-ce cereri de pensie mai mică de 300 lei.—(Articolele 41, 44, 46 și 61 din legea generală a pensiunelor).

1. Procedura gratuită este statuată de noul legiuitor ca un principiu general atât în cazurile în care dreptul la pensie este pus în discuțiunea instanțelor menite direct a-l rezolvi, cât și înaintea trib. ordinare când sunt chemate a reforma deciziunea acelor instanțe pentru erori de fapt.

2. Când pensionarul căei ferate române tinde a-și valorifica un spor de pensie ce-i putea fi acordat în cas de infirmități de către vechea casă de pensii a C. F. R. potrivit articolului 11 din statutele acestei case, desființate odată cu instituțiunea, prin noua lege generală a pensiunelor, spor pe care nu l'a solicitat cu ocaziunea liquidării dreptului la pensie sub imperiul vechei legi, trebuie a se adresa astă-zî comisiei de pensii instituită prin articolul 41 din noua lege, organ întocmit de legiuitor spre a rezolvi și asemenea sporuri.

Ast-fel, neregulat se adresează tribunalului cereri privitoare la sporuri de pensii prescrise de art. 11 al statulelor funcționarilor C. F. R. din 1888, prezentate instanței în baza articolului 46 din noua lege generală a pensiunelor, pentru că prin acest text se dă în competența tribunalelor ordinare numai cesiunile privitoare la reformarea pentru erori de fapt, cu privire la timpul servit, la retribuțiune sau la vârsta pensionarului, a deciziunilor comisiei din București alcătuită pentru stabilirea drepturilor de pensie, și deci, nu a rezolvi cereri privitoare la sporuri de pensie ce n'au fost discutate de organele instituite cu stabilirea pensiunilor, — nici de desființata casă de pensie, nici de actuala comisie din Capitală.

S'au prezentat în instanță: reclamantul Ion Crăciun asistat de avocatul Alexandru Doiciu și avocatul statului C. N. Toneanu, din partea Ministerului de finanțe. Tribunalul,

în ce privește cesiunea ridicată de reprezentantul Ministerului de finanțe, dacă acțiunea este regulat introdusă fără timbru;

Având în vedere că după art. 44 din legea generală de pensii, se decretează în mod formal gratuitatea procedurii urmată înaintea instanțelor competente a rezolvi pensiunile mai mici de 300 lei;

Considerând că această regulă de procedură gratuită este statuată de legiuitor ca un principiu general, atât în cazurile în care dreptul la pensie este pus în discuțiunea instanțelor menite direct a-l rezolvi—Comisiunea instituită prin art. 41 și Curțile de apel—cât și înaintea tribunalelor ordinare, când sunt chemate a reforma deciziunea Comisiei pentru erori de fapt;

Că, de o cam dată, fără a cerceta dacă în cazul de față este bine sau nu sesizat tribunalul, într-un cât cererea ce-i este adresată privește o pensie mai mică de 300 lei, câtă a hotărî că acțiunea este bine introdusă fără timbru.

Pentru aceste motive,

Găsește acțiunea ca regulat făcută fără timbru și dă cuvântul părților asupra fondului.

Tribunalul, în fond, deliberând

Asupra acțiunii introdusă de către Ion Crăciun, în calitate de fost funcționar la C. F. R., ce are de obiect condamnarea Ministerului de finanțe la plata unui spor de pensie, socotit asupra pensiei ce i s'a acordat de către vechea Casă de pensii a C. F. R. la 10 Aprilie 1901;

Având în vedere că prin art. 11 al statulelor Casei

de pensii, instituită pentru împiegații C. F. R. în 1888, se prevede pe lângă anii recunoscuți de participare la această Casă și un spor de cinci ani în cazuri excepționale, când împiegatul contractează cu ocaziunea îndeplinirii serviciului și din cauza serviciului, leziuni sau infirmități; fiind lăsat în asemenea cazuri la aprecierea comitetului pensiunilor de a se pronunța dacă este loc a se aplica acest beneficiu împiegatului, în sensul că această dispozițiune nu constituie pentru împiegat un drept ce ar putea fi reclamat pe calea justiției;

Având în vedere că în urma cererii din 7 Aprilie 1901, reclamantele Crăciun fiind licențiat din serviciul de telegrafist ce-l ocupa, pentru infirmități împiegatului, și acordându-i-se o pensie de 169 lei lunar pentru 21 ani și 6 luni de participare la Casa pensiunilor, a făcut în urmă o nouă cerere administrațiunii C. F. R. spre a i se adăogi și sporul de 5 ani, prevăzut de art. 11 din statute, sub cuvânt că infirmitatea sa a fost contractată cu ocaziunea și din cauza serviciului. În acest interval însă, s'a desființat casa de pensii a funcționarilor C. F. R. prin legea generală de pensii din 23 Februarie 1902, așa că Direcția generală răspunde pensionarului Crăciun în Noembrie 1902, că din cauza acestei desființări îi este cu neputință a da vre-o soluțiune cererii sale. Reclamantele introduce apoi această acțiune înaintea tribunalului, bazându-se pe dispozițiile art. 46 al noii legi generale de pensii, care prevede posibilitatea sesizării tribunalului de prima instanță al domiciliului pensionarului, atât de către pensionar cât și de Administrațiunea Casei pensiunilor, spre a reforma o deciziune a Comisiei de pensii, instituită prin art. 41 din aceeași lege, dacă se constată în urmă erori de fapt cu privire la timpul servit, la retribuțiune sau la vârsta pensionarului;

Considerând că, din cuprinsul acțiunii pensionarului Crăciun, reiese categoric că dânsul tinde a-și valorifica astă-zî un spor de pensie, ce-i poate fi acordat după legea în vigoare când a eșit din serviciu, drept pe care nu l'a pretins prin cererea sa din 1901 vechei case de pensii, și de cari deci această casă nu s'a putut ocupa; în cât nu poate fi vorba în cazul de față de reformarea deciziunii acestei case pentru vre-o eroare de fapt cu privire la timpul servit, la retribuțiunea sau la vârsta pensionarului, cazuri pe care le-a dat noul legiuitor în competența tribunalelor ordinare prin art. 46 citat și pe care fără teme, se bazează reclamantele spre a sesiza acest tribunal;

Considerând că dacă în realitate vechea casă de pensii a funcționarilor C. F. R. a fost desființată prin art. 61 din legea generală a pensiunelor, noul legiuitor a avut grija de a pune în loc organele ce servesc de a rezolvi și drepturile câștigate ale pensionarilor sub imperiul vechilor statute ale Căilor Ferate, prescriind prin art. 41 o anumită Comisie ce funcționează anual în capitală și a cărei deciziuni sunt supuse apelului la Curțile de apel conform dreptului comun;

Că, ast-fel fiind, cererea sporului de pensie a reclamantului Crăciun nu poate fi rezolvită de cât de aceste instanțe; și deci, într-un cât dânsul în mod neregulat se adresează acestui tribunal sub cuvântul unei pretinse erori în deciziunea casei de pensii din 1901, urmează ca tribunalul să se desezizeze de a cerceta cauza.

Pentru aceste motive redactate de primul președinte constată că cererea sporului de pensie a lui Ion Crăciun pensionar a C. F. R. primită la 21 Iunie 1904 și adresată acestui tribunal spre rezolvire, este de competența comisiei de pensii rânduită prin art. 41 din legea generală de pensii din 1902, și în consecință și declină competența de a cerceta cauza.

(ss) D. G. Maxim, D. M. Ionescu.

JUDECĂTORIA OGOLULUI IV BUCUREȘTI

Audiența de la 14 Octombrie 1904

Maria Constantinescu cu Valeria Caluda

Cartea de judecată No. 2979.

Profioniști.—Medic.—Moasă.—Advocat.—Onorariile lor.—Dacă trebuiesc plătite când starea pacientului s'a înrăutățit ori chiar a murit, sau când procesul s'a pierdut.—Dacă ei pot fi răspunzători de aceste consecințe.—Ce trebuie să se constate ca să fie dănuși în drept a cere onorariul lor.

Privilegiu.—Onorariul medicului.—Creanță privilegiată asupra tuturilor mobilelor debitorului.—(Art. 1729 Codul civil).

1) *Un profesionist, fie medic, fie moasă sau fie avocat, când e chemat să îngrijească pe un bolnav sau să pledeze un proces, onorariul lui trebuie plătit, fie că pacientul s'a îmbolnăvit mai rău, ori chiar a murit, sau procesul s'a pierdut, căci nimeni nu poate fi responsabil de cât de fapta sa; ori, un medic, o moasă, nu pot fi răspunzători dacă starea boalei pacientului a fost prea înaintată când au fost chemați, și constituțiunea lui prea slabă pentru a suporta boala; de asemenea nici avocatul nu poate fi răspunzător dacă cauza clientului său s'a părut nedreaptă judecătorilor. În toate aceste cazuri însă, pentru ca profesionistul să aibă drept a cere onorariul său, în cas de nereușită, trebuie examinat și constatat, dacă el a fost de bună credință, dacă el a întrebuițat toată știința lui și și-a dat toate silințele pentru a vindeca pe pacient, a-i salva viața, sau a-i câștiga procesul. Numai în cas de convențiuni speciale între părți se poate deroga de la aceste principii.*

2) *Onorariul medicului care a dat îngrijirile sale unui bolnav este o creanță privilegiată asupra tuturilor mobilelor bolnavului, debitor.*

S'au ascultat: D-l avocat Herea din partea reclamantei Maria Constantinescu, precum și d-l avocat Solomonescu, din partea intimitei Valeria Caluda.

Judecata

Asupra acțiunii de față;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin acțiune reclamanta cere ca defendoarea să fie obligată la plata sumei de lei 300 ca onorariu pentru serviciile ce i-a făcut în calitate de moasă;

Considerând că în urma interogatorului luat părâtei în ședința de la 31 August 1904 reclamanta în dovedirea acțiunii sale a cerut proba cu martori; probă ce i-a fost admisă pentru a se dovedi serviciile făcute;

Considerând că din depunerile martorilor ascultați sub prestare de jurământ în ședința de la 1 Octombrie 1904 se constată, că reclamanta a fost chemată de părată spre a-i da îngrijiri ca moasă;

Considerând că părata pentru a combate aceste depuneri, a cerut și d-sa contra probă cu martori din depunerile cărora rezultă că reclamanta în adevăr a căutat pe părata în timpul sarcinei;

Considerând că și părata recunoaște în parte că reclamanta i'a făcut serviciul, însă se opune la plată pe motiv că serviciile făcute nu i-au folosit, căci copilul cu care a fost însărcinată, murise deja de mai multe zile, dovedindu-se aceasta la operația făcută la spital, după cum rezultă din certificatul de operație No. 55/904

al spitalului Maternitatea și anexat la dosarul cauzei;

Considerând că din depunerile martorilor neputându-se preciza câte vizite a făcut reclamanta moasă, părâtei, însă din interogatoriu luat părâtei în ședința de la 31 August 1904, aceasta singură a recunoscut că reclamanta i-a făcut serviciul în timp de 30 de zile, deci ca la 30 de vizite;

Considerând că de și în timpul sarcinei, copilul murise, de oare-ce prin certificatul de operație al d-lui D-r Primar al spitalului Maternitatea cu No. 55 din 30 Septembrie 1904 se zice că pacienta Valeria Caluda ce a intrat la spital în ziua de 22 Aprilie 1904 a eșit în ziua de 30 Iunie și fiind gravidă la termen cu facea-rea începută, fătul mort de multe zile, început în putrefacție cu infecție putredă înaintată, a fost operată;

Considerând că intimata prin avocatul ei a ridicat chestiunea că deși judecata dacă ar acorda oare-care sumă reclamantei când ar lua în seamă vizitele făcute, totuși, nu ar trebui să o facă, căci moșa în loc să o vindece, a îmbolnăvit-o mai rău căpătând infecție puerperală și copilul murind, și că deci nu se cuvine nimic unui asemenea medic, moasă sau ori-ce alt profesionist ce ar pierde cauza pentru care a fost chemat;

Considerând că o asemenea argumentare ar fi injustă, ilegală și neequitabilă, căci un medic, o moasă sau avocat, când e chemat ca să îngrijească pe un bolnav sau să pledeze un proces, onorariul lui trebuie plătit, fie că pacientul s'a îmbolnăvit mai rău, ori a murit chiar, sau procesul s'a pierdut, căci nimeni nu poate fi responsabil, de cât de fapta lui, ori, un medic, moasă, avocat, ce pot fi răspunzători dacă starea boalei pacientului a fost prea înaintată când a fost chemat, constituțiunea lui prea slabă pentru a suporta boala sau cauza lui părând nedreaptă judecătorilor;

Considerând că dacă s'ar plăti numai, pe reușite, ar trebui convențiuni speciale între părți;

Considerând că după lege plata onorariilor e reglementată pentru profesioniști ce aduc îngrijiri medicale unui pacient, acele onorarii fiind privilegiate, având creditorul privilegiu asupra tuturilor mobilelor debitorului, bolnav, conform art. 1729 C. civ. al. III;

Considerând că rămâne de examinat, pentru ca acel profesionist să nu mai aibă drept de a cere onorariul său, în cas de nereușită dacă el a fost de bună credință, numai, dacă el a întrebuițat toată știința lui și și-a dat toate silințele pentru a vindeca pe pacient, a-i salva viața, sau a câștiga cauza;

Considerând că în speță, cu nimic nu s'a dovedit că moșa a fost de rea credință și că a neglijat pe bolnavă, din contră, din interogatoriu ei, reese că zilnic venea și i facea spălături și alte îngrijiri de moșit;

Considerând că dacă copilul a murit aceasta poate fi un defect al sarcinei, și poate din contră, dacă nu erez moșa, se putea întâmpla ca și mama să sucumbe, așa că nu se poate preciza dacă îngrijirea moșei a fost folositoare, ori nu pacientei;

Considerând că intimata însă-și, a recunoscut că moșa i-a făcut ca la 30 de vizite și că de notorietate publică este că: o vizită acasă, a unei moșe, cât de modest să fie plătită, e de 2 lei; și că deci totalul sumei ce se cuvine reclamantei după dovezile rezultate din desbateri, ar fi de 60 lei;

Considerând că în ce privește citarea d-lui D-r Hristodorescu cu care s'a dovedească că a fost adus de reclamantă ca să viziteze pe părata și că reclamanta împreună cu D-r Hristodorescu au dus-o la spital, ar fi inutilă;

Că așa fiind, acțiunea urmează a fi admisă în parte; Pentru aceste motive

Admite în parte acțiunea, obligă pe Valeria Caluda să plătească reclamantei Maria Constantinescu, suma de 60 lei, cât s'a apreciat de judecată.

Judecător (s) G. V. Obdeanu